

καλῶς ἤρθατε ἀκόμα, καὶ σεῖς μονοπάτια
 τῶν Δασῶν σιωπηλὰ, καλῶς ἤρθατε πάλι
 τῆς οὐράνιας χαρᾶς κ' εὐτυχίας σημάδια.
 Σεῖς, ὦ ! σεῖς ἀψηλόβλεπα ἀστέρια, ὅπου τότε
 εὐλογοῦσες ματιῶς μου δωρίζατε πλήθιες.
 "ὦ ! κ' ἐσεῖς ρωτεμένα παιδιὰ τοῦ Μαγιοῦ,
 ρόδα, κρίνα, συχνὰ σᾶς φωνάζω καὶ τώρα.
 Σεῖς πιστά, ζωντανὰ στὴν καρδιά τότε πλάγι,
 τότε πιδ ἀληθινὰ, πιδ λαμπρὰ καὶ πιδ ὥραϊα.
 Φεύγουν, πάνε οἱ ἀνοίξεις, οἱ χρόνοι περνᾶνε.
 Διώχοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ ἀμάχη.
 "Ἔτσι, περνᾷ κι ὁ καιρὸς θορυβῶντας
 πάνου ἀπὸ κάθε κεφάλι θνητό.
 Κι ὅμως μπροστὰ στὰ χαρούμενα μάτια δὲ φεύγει
 καὶ σ' αὐτοὺς π' ἀγαποῦν κάπιαν ἄλλη ζωὴ κάνει δῶρο.
 "Ὅλα αὐτά, τότες οἱ μέρες, τὰ χρόνια τῶν ἀστρῶν
 γύρω μας ἦσαν θερμὰ, Διοτίμα, κ' αἰῶνια ἐνωμένα.

Μόναχο.

ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

ALFRED LORD TENNYSON

ΔΑΚΡΥΑ, ΔΑΚΡΥΑ...

Δάκρυα, δάκρυα τὰ ὀκνά, δὲν ξέρω τί θὰ ποῦνε
 Ποῦ ἀπὸ τὰ βάθη ἀναβοῦν θεϊκοῦ ἀπελπισμοῦ,
 Γενοῦνται μέσα στὴν καρδιά, στὰ μάτια καὶ ξεποῦνε
 Καθὼς κοιτοῦνε τοὺς παιδρὸς χινοπαρνοὺς ἀγροὺς
 Καὶ τίς ἡμέρες σκέφτονται ποῦ δὲν ὑπάρχουν πιδ.

Σὰν πρώτη ἀχτίδα, ἔτσι γλυκειές, σὰν στὸ πανὶ γλυστρᾷ
 Ποῦ φέρνει φίλους πέραθε κι ἀπῶναν ξένο κόσμο
 Κι ὦ; ἡ στερνή, ἔτσι θλιβές, ποῦ τὸ πανὶ φλογίζει
 Σὰν παίρνει τίς ἀγάπες μας κάτου ἀπ' τὴν προκυμαία,
 "Ἔτσι θλιβές, ἔτσι γλυκειὰς οἱ μέρες ποῦχουν φύγει.

"Ω! θλιβερές, παράξενες καθώς οἱ πρῶτες νότες
 Ποῦ ἀφίνουν τὰ πουλιά ὡς ξυπνοὺν μὲς στὴ βαθειὰν αὐγοῦλα
 Κι ὅπως ἡ ἀνταύγεια ἡ στερνὴ, στερνὴ φουρὰ ποὺ πρίφτει
 Σὲ μάτια ποὺ θολώνουνε καὶ σβύνουν ἀπ' τὸ τζάμι,
 "Ετσι θλιβές, παράξενες οἱ μέρες ποῦχουν φύγει.

Κι ἀγαπητὲς σὰν τὰ φιλιὰ κάποιων χειλιῶν σβυσμένων,
 Γλυκειὲς σὰν κεῖνα τὰ φιλιὰ ποὺ ἡ φαντασία τὰ δίνει
 Σὲ χεῖλια ποῦναι γι' ἀλλουνοὺς, βαθειὰς σὰ μιὰν ἀγάπη,
 Καθὼς ἡ πρώτη ἀγάπη μας, σκληρὲς σὰν τὸν καημὸ της.
 "Ω! εἶναι χάρος στὴ ζωὴ οἱ μέρες ποῦχουν φύγει!

ΝΙΚΟΣ ΛΑΤΔΗΣ

Η ΑΝΤΩΝΙΑ

Κατεβαίνοντας τ' ἀνηφόρι τοῦ καντουνιοῦ μ' ἓνα μπόγο ροῦχα
 στὸ κεφάλι, ποὺ στέκονταν ἐκεῖ καλὰ ζυγισμένος χωρὶς νὰ γέρνη οὔτε
 ἀπὸ τὴ μία οὔτε ἀπὸ τὴν ἄλλη πάντα, ἡ Ἀντωνία, ἓν' ἀγριοκόριτσο
 δεκατέσσερω χρονῶ, μὲ μιὰ λυγδωμένη ποδιά, μ' ἀναμαλλιασμένο τ' ἀχτέ-
 νιγο κεφάλι της καὶ ξυπόλυτη, γεμάτη κουρνιαχτὸ τ' ἀπλутι της ποδάρια,
 τράβαγε κατὰ τὴν Ὀμαλή, στὸ ρέμα νὰ πλύνῃ τὰ σκουτιὰ της, κρατώντας
 ἐπὶ τούτου κ' ἓνα κομμάτι πράσινο σαποῦνι στὸ χέρι. Πήγαινε γελαστὴ
 κι ἀμέριμνη, μ' ἓνα ρέμπελο κούνημα τῶν χειρῶν πέρα δῶθε, ἔχοντας
 μόνο τὸ κεφάλι ἀκίνητο, ἓνα κεφάλι μελαψό, τσιγγάνικο, γιὰ νὰ μὴ τῆς
 πέσῃ ὁ μπόγος. Μὰ ὅσο κι ἂν τὸ κράταγε σὰν καρφωμένο πάνω στοὺς
 ὤμους της, τὰ μάτια της, κάτω μᾶτια ἀνήσυχου ἀγριομιοῦ, μεγάλα καὶ
 περίεργα, καστανὰ σκοθρα, ποὺ τὰ σκέπαζαν ἀταχτες βλεφαρίδες, ἔπαι-
 ζαν δεξὰ ζερβά, πάνω — κάτω μὴ ἀφίνοντας τίποτα νὰ τοὺς ξεφύγῃ στὸ
 πέρασμά της, καὶ τὸ στόμα της, μὲ τὰ παχειὰ χεῖλια καὶ τὰ γερά κι
 ἄσπρα της δόντια, δὲν ἔπαυε νὰ μασσάει ἓνα κομμάτι μαστίχα ἀπὸ τὸ
 πρῶτ' ὥς τὸ βράδι, μορφάζοντας περίεργα στὴν κάθε κίνηση. Ὅπως ἡ
 μαστίχα δὲν ἔλειπε ἀπ' τὸ ἀνήσυχό της στόμα, ἔτσι δὲν ἔλειπαν κι ἀπ'
 τὸ λαιμὸ κάτω γυάλινες πράσινες χάντρες, περασμένες σὲ μιὰ λερωμένη
 χοντρὴ κλωστή, στολίδι ποὺ φάνταζε πάνω στὸ μελαχροινὸ της λαιμὸ
 καὶ τὴν ἔδειχνε, λές, τέλεια τσιγγάνα.

Πότε πότε σταμάταγε κ' ἔπιανε σύντομη κουβέντα μὲ καμιὰ γυ-